

אֶחָד לַיהוָה לְחֻטָּאת ומצדו הוא סוד שעיר אחד לה' לחטאת [רטג] בראש חודש שגם הוא בכדי לכפר על מיעוט הירח. **אֶחָד: מִסְפָּרָא דִּיהוּדָא** ומש"כ בשעיר ראש חודש 'אחד' הוא להורות שזה השעיר הוא מצד קדושת היחוד. **אֲבָל שְׁעִיר דְּעֻזָּאזֵל, לֹא כְּתִיב בֵּיהּ אֶחָד, לֹא קָרְבָן, וְלֹא אִשָּׁה, וְלֹא עוֹלָה. אֵלָּא וְשִׁלַּח בְּיַד אִישׁ עֲתִי הַמְּדַבֵּרָה** אמנם בשעיר לעזאזל שהוא בסוד דורון לסט"א [טד] לא נאמר בו לשון שעיר אחד, וכן לא נאמר בו לשון קרבן ולשון אשה ולשון עולה, אלא רק נאמר בו 'ושלח ביד איש עתי המדברה'. **וְשִׁלַּח, כְּדָאֵמַר יַעֲקֹב (בראשית לב) מִנְחָה הִיא שְׁלוּחָה לְאֲדָנִי לַעֲשׂוֹ** והנה מש"כ 'ושלח' הוא כמו שאמר יעקב 'מנחה שלוחה

אור הרשב"י

ביום הכפרים, אמר לפניו רבונו של עולם, יש לך עם אחד בארץ כמלאכי השרת בשמים. מה מלאכי השרת אין להם קפיצין, כך הם ישראל עומדים על רגליהם ביום הכפרים. מה מלאכי השרת אין להם אכילה ושתייה, כך ישראל אין להם אכילה ושתייה ביום הכפרים. מה מלאכי השרת נקים מכל חטא, כך ישראל נקים מכל חטא ביום הכפרים. מה מלאכי השרת שלום מתוך ביניהם, כך הם ישראל שלום מתוך ביניהם ביום הכפרים. והקדוש ברוך הוא שומע עתירתן של ישראל מן הקטגור שלהם, ומכפר על המזבח ועל הכהנים ועל כל עם הקהל למגדול ועד קטן, שנאמר (ויקרא טז, לג) וכפר את מקדש הקדש.

[רטג] והנה לשון הפסוק הוא ושעיר עזים אחד לחטאת לה' (במדבר כח טו).
[טד] כדאיתא בפרקי דרבי אליעזר פרק מו אמר סמאל (נ"א: שמן) לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, על כל הרשעים נתת לי רשות, ועל הצדיקים אין אתה נותן לי רשות. אמר לו הרי יש לך רשות עליהן ביום הכפרים אם יש להם חטא, ואם לאו אין לך עליהן רשות, לפיכך נותנים לו שחר ביום הכפרים, שלא לבטל קרבן של ישראל, שנאמר (שם ח) גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל, גורלו של הקדוש ברוך הוא קרבן עולה, וגורלו של עזאזל שעיר חטאת. וכל עונותיהם של ישראל היה עליו, שנאמר (שם כב) ונשא השעיר עליו את כל עונותם. ראה סמאל (נ"א: השמן) שלא נמצא בהם חטא

לאדני לעשו'. אוף הָכִי שוֹחֵד, לְתַבְרָא רוּגְזָא דְּסַמְא"ל, דְּלֹא יִתְקַרֵּיב לְמִקְדָּשָׁא לְקַטְרָנָא וכן כאן סוד השעיר לעזאזל הוא בחינת שוחד בכדי לשבר את רוגז כעסו של הסמא"ל, ועי"כ הוא לא יתקרב אל מקום הקודש בכדי לקטרג על בני ישראל, מאחר שבזה הוא נעשה לסניגור עליהם.

???

לְכַלְבָּא דְּאִיהוּ רָעֵב, וּמֵאֵן דְּבַעֵי דְּלֹא נָשִׁיד לֵיהּ, יְהִיב לֵיהּ בְּשָׂרָא לְמִיכַל, אוּ נְהֵמָא, וַיִּשְׁקֵי לֵיהּ מֵיָא והוא משל לכלב רעב שמי שרוצה שלא ישכנו הכלב הוא צריך לתת לו בשר או לחם לאכול וכן צריך שישקנו מים, וכך הוא הסוד של השוחד שמשחדים את הסמא"ל שהוא בכדי שלא ינשוך ויקטרג. וְרִזָּא דְּמַלְחָה, (משלי כה) אִם רָעֵב שִׁנְאָדָּה אֲכַלְהוּ לָחֶם וְגו' וסוד הדבר הוא מש"כ אם רעב שנאך וגו'. וּבְדָא יִתְהַדָּר רְחִימוֹ דְּבַר נָשׁ, דְּלֹא דִי דְּלֹא נָשִׁיד לֵיהּ בְּכַמָּה יְסוּרִין, אֲלֵא אֶתְהַדָּר לְמַהוּי לֵיהּ סְנִיגוּרָא, וְאֶתְהַדָּר רְחִימוֹי ובוה נהפך הסמא"ל לאוהבו של האדם, מאחר שלא רק שהוא לא נושך אותו ומקטרג עליו שיהיה לו כמה ייסורים, אלא הוא עוד נהפך להיות לו לסניגור ובוה הוא חוזר להיות אוהבו.

שולחים את השעיר ביד איש עיתי ובעל מום ופגום כדוגמת הסט"א שהם פגומים
ובעלי מומים

וַאֲמַאי הָיוּ שְׁלַחִין לִיה בַּיַּד אִישׁ עֵתִי, פָּגִים ולמה היו שולחים
את השעיר ביד איש עתי ובעל מום ופגום. **בְּגִין דְּסִטְרִין אַחֲרָנִין**

כְּלָהוּ מֵאֲרֵי מוֹמִין אלא הוא בגלל שכל בעלי הסט"א הם בעלי מומים ולכן
שולחים להם דורון ביד אדם כמותם, **וְאֶת־קָרְיָאוֹ שְׁעִירִים, דְּכִתִּיב,**

וְשְׁעִירִים יִרְקְדוּ שָׁם וסוד הדורון הוא השעיר שהוא גם כמותם,

מאחר שהם נקראים שעירים וכמש"כ 'שעירים ירקדו שם'. **וְאֶת־מֶרְבָּחוֹ,** (ויקרא

יז) וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לְשְׁעִירִים וכן נאמר עליהם עוד 'ולא

יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים'. **דְּעֲלִיָּהּ אֶת־מֶרְבָּחוֹ** (דברים לב) **יִזְבְּחוּ**

לִשְׂדִים לֹא אֱלֹהִי כי סוד השעירים הוא סוד הסט"א והשדים וכמו שנאמר עליהם

'יזבחו לשדים לא אלה' [רס"ה]. **וּבְשַׁעִיר דָּא, אֶת־פֶּרֶשׁ מִכָּלָא, וְנוֹשָׂא**

כָּל חֻבִּין דִּי־יִשְׂרָאֵל עָלֶיהָ, כְּמָה דְּאֵת אָמֵר, (ויקרא טז) **וְנִשָּׂא**

הַשַּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם ולכן ע"י השעיר לעזאזל זה הסמא"ל היה

פורש מללמד חובה על כל ישראל והוא היה נושא עליו את כל עוונותם וכמש"כ 'ונשא

השעיר עליו את כל עוונותם'. **וְעוֹד, בְּתָר דְּנִטִּיל אִיהוּ וְנִשָּׂא.**

קִדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא (שמות לד) **נִשָּׂא עוֹן** ועוד מש"כ 'ונשא' פירושו שאחרי

[רס"ה] כדאיתא בספרא אחרי מות פרשה ו' ואין שעירים אלא שדים שנאמר ושעירים
פרק ט' ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים, ירקדו שם.

הלימוד היומי

שהסמא"ל נשא את עוונות בית ישראל אז הוא סוד נושא, דהיינו שאז הקב"ה נושא עון ומוחל וסולח לעוונותיהם של ישראל. **מֵאִי בֵּין נָשָׂא לְנִשָּׂא** ומה ההבדל שאצל הקב"ה נאמר נושא ואצל הסמא"ל נאמר נשא. **נָשָׂא: מְטוֹלָא. נִשָּׂא: סְלִיקוּ דְּמְטוֹלָא** אלא נשא הוא מלשון משאוי שהוא משא עוונות בית ישראל, אמנם נושא הוא מלשון העברת המשא מאחר שאז הקב"ה מעביר וסולח לעוונות בית ישראל. (ובחבורא קדמאָה) (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר

שלושה עשרונים רמו אל שלוש הראשונות כח"ב דמלכות

וְשָׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים, תִּלְתַּת דְּרָגִין קְדָמָאִין דִּילָּהּ ומש"כ בקרבנות ראש חודש שצריך להביא מנחת נסכים של שלושה עשרונים סולת לפר אחד, הוא רמו אל שלושת המדרגות הראשונות כח"ב של המלכות, **דְּכָל חָד וְחָד עֶשֶׂר בְּגִוּוֹנָא דְּלֵעִילָא. עֶשְׂרֹנִים, חָד מַעֲשָׂרָה** והגם שכל אחד מהכח"ב דמלכות הוא כלול מעשרה כדוגמת ז"א שלמעלה, בכל זאת לא צריך להביא כנגד זה שלושים עשרונים, מאחר שסוד עשרונים הוא בסוד המעשר שהוא שיעור אחד מעשר, דהיינו שמביאים כנגד הכח"ב רק סוד מעשר שהוא אחד מעשר ומשום כך מביאים רק שלושה עשרונים. **וְשָׁעִיר חַטָּאת אֶחָד, אִמָּאִי אֶקְרִי חַטָּאת** ומש"כ במוסף ראש חודש 'ושעיר חטאת אחד', קשה למה נקרא השעיר חטאת. **בְּגִין דְּאִיהוּ חַטָּאת, וּמִסְטָרָא דְּחַטָּאת הוּא** אלא הוא מאחר שזה

הלימוד היומי